

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КУЛІКОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KULIKOV v. UKRAINE)**

(Заява № 36367/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

18 січня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

18/04/2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Куліков проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 11 грудня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було порушено проти України за заявою (№ 36367/04), поданою до Суду громадянином України п. Миколою Олександровичем Куліковим (далі – заявник) 29 вересня 2004 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України був представлений його Уповноваженими – пані Валерією Лутковською та паном Юрієм Зайцевим.

3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу стосовно тривалого невиконання рішення, винесеного на користь заявника, на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності разом.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1947 році і проживає у м. Макіївка Донецької області, Україна.

5. Невстановленої дати заявник подав позов до Гірницького районного суду проти свого колишнього роботодавця – ДП «Макіїввугілля», вимагаючи виплатити йому заборгованість із

заробітної плати та з інших виплат. 24 липня 2002 року суд присудив заявнику 30 713,88 грн¹.

6. Невстановленої дати Советським районним управлінням юстиції були відкриті виконавчі провадження. У листопаді 2003 року ці провадження були передані до відділу державної виконавчої служби Центральноміського районного управління юстиції м. Макіївки.

7. У 2002-2004 роках заявник отримав 8 948,10 грн; відповідно до тверджень заявника решта суми залишається невиконаною.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

8. Відповідне національне законодавство було викладене у рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

9. Посилаючись на статтю 13 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, заявник скаржився на тривале невиконання рішення, винесеного на його користь. У цих статтях зазначено таке:

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

¹ На цей час близько 5 830,61 євро.

10. Суд вважає, що скарга заявника щодо тривалого невиконання рішення, винесеного на його користь, також вимагає розгляду справи за пунктом 1 статті 6 Конвенції, у якому зазначено таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

А. Щодо прийнятності

11. Уряд надав зауваження стосовно використання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд уже відхилив у справі «Ромашов проти України» (згадана вище, пункти 28-32). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені з тих же підстав.

12. Суд доходить висновку, що скарги заявника за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції стосовно затримки у виконанні рішення Гірницького районного суду не є повністю необґрунтованими у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Більше того, він зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Тому вони повинні бути визнані прийнятними. За тих же підстав не може бути оголошена неприйнятною скарга заявника за статтею 1 Першого протоколу.

В. Щодо суті

13. Уряд стверджував, що рішення, винесене на користь заявника, було виконане частково. Уряд доводив, що держава не може вважатися відповідальною за борги своїх підприємств. Більше того, Уряд стверджував, що відповідальність держави у цій ситуації обмежувалась організацією та належним проведенням виконавчого провадження і що тривалість виконавчого провадження не була необґрунтованою і була спричинена скрутним фінансовим становищем компанії-боржника. Уряд наполягав, що виконавча служба здійснила всі необхідні дії та не може бути звинувачена за затримку.

14. Заявник не прокоментував зауваження Уряду у належний час.

15. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, не виконувалось протягом більше чотирьох років та трьох місяців.

16. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї заяви (див., серед інших, згадане вище рішення у справі «Ромашов проти України», пункти 42-46; рішення у справі «Шмалько проти України», № 60750/00, пункти 55-57, від 20 липня 2004 року).

17. Дослідивши всі надані у його розпорядження матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доказів, які могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

18. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

19. За цих обставин Суд не вважає необхідним розглядати цю ж саму скаргу за статтею 13 Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію.»

Шкода, судові витрати

21. У цій справі заявник не спромігся заявити жодних вимог, тому Суд нічого не присуджує.

22. Однак Суд зазначає, що беззаперечним є те, що держава все ще має невиконане зобов'язання по виконанню рішення, щодо якого розглядається справа. Відповідно у заявника залишається право отримати повну суму боргу, присудженого йому у ході національного провадження.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що немає необхідності у розгляді скарги заявника за статтею 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 18 січня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
(C. Westerdiek)
Секретар

П. Лоренцен
(P. Lorenzen)
Голова